

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział II
w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia WSA Joanna Sekunda-Lenczewska (spr.)

Sędziowie: Sędzia NSA Anna Stępień

Sędzia NSA Grzegorz Szkudlarek

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Rząsa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku

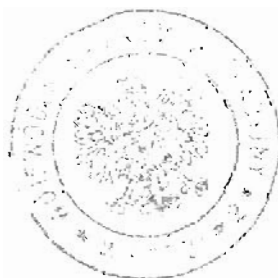
przy udziale -

sprawy ze skargi Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie

na bezczynność Burmistrza Miasta Opoczna

w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

1. stwierdza, że bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;
2. umarza postępowanie sądowoadministracyjne w zakresie zobowiązania organu do załatwienia wniosku strony z dnia 6 stycznia 2014 roku;
3. zasądza od Burmistrza Miasta Opoczna na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Obrona Zwierząt w Jędrzejowie kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgłoszenie z oryginałem

UZASADNIENIE

W dniu 13 stycznia 2015 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi wpłynęła, złożona za pośrednictwem organu, skarga Stowarzyszenia Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie na bezczynność Burmistrza Miasta Opoczno w zakresie udostępnienia informacji publicznej, w której strona domagała się stwierdzenia, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa, zobowiązania organu do dokonania czynności w zakresie udostępnienia informacji publicznej zgodnie z wnioskiem strony z dnia 6 stycznia 2014 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W motywach skargi jej autor wyjaśnił, iż w dniu 6 stycznia 2014 r. został skierowany drogą elektroniczną do Burmistrza Miasta Opoczno (na adres umopoczno@um.opoczno.pl) wniosek o udostępnienie informacji publicznej. Strona wniosła o udzielenie informacji poprzez wskazanie z kim (imię, nazwisko lub nazwa, adres) gmina miała obowiązujące w 2013 roku umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych poleceń wyłapywania, odławiania bezdomnych zwierząt, z kim (imię, nazwisko lub nazwa, adres) gmina miała obowiązujące w 2013 roku umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych zleceń zapewniania opieki bezdomnym zwierzętom, ilu bezdomnym psom i kotom zapewniono opiekę na koszt gminy w 2013 roku (nie licząc zwierząt, którymi zajęto się w latach poprzednich) oraz jaki był w 2013 roku koszt realizacji całego zadania przewidzianego ustawą o ochronie zwierząt (wyłapywanie, odławianie, opieka, usługi weterynaryjne, dokarmianie, inne). Strona wniosła także o udostępnienie treści i postaci umowy (umów) o zapewnianie opieki bezdomnym zwierzętom w 2013 roku.

Strona skarżąca wskazała, że ponieważ w terminie przewidzianym przez art. 13 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 782 ze zm. - dalej jako: ustawa), podmiot obowiązany do udostępnienia informacji nie zareagował na wniosek, w dniu 9 lutego 2014 roku wnioskodawca drogą elektroniczną ponowił żądanie udostępnienia informacji (monit wysłany na adres umopoczno@um.opoczno.pl). Do dnia złożenia skargi, a więc z naruszeniem terminów określonych przez art. 13 ustawy, podmiot

obowiązany nie udostępnił wnioskowanej informacji, ani też nie wydał w tym przedmiocie decyzji odmownej. W ocenie strony, Burmistrz Miasta Opoczno dopuścił się rażącej bezczynności, biorąc pod uwagę niemalże rok, jaki upłynął od dnia złożenia wniosku o udzielenie informacji publicznej.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Miasta Opoczno podkreślił, iż przedmiotowa informacja publiczna została stronie skarżącej udostępniona i przesłana pismem z dnia 23 grudnia 2014 r. Dodał, iż skarga jest niedopuszczalna, gdyż strona nie wyczerpała środków zaskarżenia, poprzez wyczerpanie trybu z przepisu art. 37 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267 – w dalszej części uzasadnienia przywoływana jako: k.p.a.).

W odpowiedzi na wezwanie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, czy wobec faktu, że pismem z dnia 23 grudnia 2014 r. organ udzielił odpowiedzi na wniosek strony z dnia 6 stycznia 2014 r. podtrzymuje skargę, w piśmie z dnia 24 stycznia 2015 r. strona skarżąca oświadczyła, iż podtrzymuje wnioski i zarzuty skargi. Strona podkreśliła, że organ prawie rok pozostawał w bezczynności i nie wyjaśnił czemu zignorował wniosek o udostępnienie informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 161 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm. – w dalszej części uzasadnienia przywoływana jako: p.p.s.a.), sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania:

- 1) jeżeli skarżący skutecznie cofnął skargę;
- 2) w razie śmierci strony, jeżeli przedmiot postępowania odnosi się wyłącznie do praw i obowiązków ściśle związanych z osobą zmarłego, chyba że udział w sprawie zgłasza osoba, której interesu prawnego dotyczy wynik tego postępowania;
- 3) gdy postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe.

W orzecznictwie oraz doktrynie przyjmuje się, że postępowanie staje się bezprzedmiotowe i przepis art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. ma zastosowanie w przypadku, gdy po wniesieniu skargi na bezczynność organu - w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4a tej ustawy - organ wyda akt lub dokona czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, co do których pozostawał w bezczynności (zob.

uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 listopada 2008r., sygn. akt I OPS 6/08, publ. ONSAiWSA 2009/4/63).

Podkreślić nadto trzeba, iż stosownie do art. 149 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na bezczynność organu, stosownie do przedmiotu skargi na bezczynność określonego w art. 3 § 2 pkt 1-4 p.p.s.a., zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub dokonania czynności, stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisu prawa. W wyroku uwzględniającym skargę na bezczynność sąd nie może określić w jaki sposób powinna być rozpatrzona sprawa w postępowaniu administracyjnym, a więc nie może nakazywać organowi wydania decyzji, postanowienia lub podjęcia czynności określonej treści.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż faktycznie w dacie złożenia skargi do sądu, Burmistrz Miasta Opoczno pozostawał w bezczynności. Jednakże, jak wynika z odpowiedzi na skargę, organ udzielił stronie skarżącej żądanej informacji publicznej. Jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru, w dniu 15 stycznia 2015 r. strona skarżąca odebrała pismo organu z dnia 23 grudnia 2014 r. stanowiące odpowiedź na wniosek strony z dnia 6 stycznia 2014 r. Okoliczność tę potwierdziła także strona skarżąca w piśmie procesowym z dnia 24 stycznia 2015 r.

Wobec powyższego, niewątpliwie w chwili wyrokowania Burmistrz Miasta Opoczno nie pozostawał w bezczynności, co oznacza, że sąd nie może uwzględnić skargi, stosownie do art. 149 p.p.s.a, zobowiązując choćby do załatwienia wniosku strony. Jednocześnie ustalenie to obliguje sąd do umorzenia w tym zakresie postępowania sądowego jako bezprzedmiotowego, gdyż przestał istnieć przedmiot postępowania.

Z tych wszystkich względów, sąd na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 w związku z art. 54 § 3 p.p.s.a. orzekł w pkt 2 sentencji wyroku o umorzeniu postępowania jako bezprzedmiotowego.

Badając przedmiotową skargę sąd miał także na względzie, że art. 149 p.p.s.a. w aktualnym brzmieniu zawiera normę, według której uwzględnienie skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego polega nie tylko na zobowiązaniu organu do wydania aktu w określonym terminie, ale także na rozstrzygnięciu o tym, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce oraz czy było to z rażącym naruszeniem prawa albo nie miało charakteru rażącego. Użycie w zdaniu drugim art. 149 § 1 p.p.s.a. wyrazu

"jednocześnie" nie oznacza, że ta część przepisu ma zastosowanie tylko wówczas, gdy sąd zobowiązuje organ do wydania aktu w określonym terminie. Z analizy tego przepisu wynika, że uwzględnienie skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego może polegać na stwierdzeniu, że bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa albo że naruszenie prawa nie było rażące, mimo że są podstawy do umorzenia postępowania sądowego w zakresie dotyczącym zobowiązania organu do wydania aktu, z uwagi na to, że akt taki został wydany przez organ po wniesieniu skargi do sądu.

Mając powyższe na uwadze sąd podziela ocenę strony skarżącej, iż organ udostępnił żadaną przez stronę informację publiczną z bardzo znacznym, bo niemalże rocznym uchybieniem terminu określonego w art. 13 ustawy. Oceniając w tej sytuacji bezczynność organu, sąd uznał, że miała ona miejsce z rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 149 § 1 zdanie 2 p.p.s.a., o czym sąd orzekł w pkt 1 sentencji. Niewątpliwie organ uchybił nie tylko terminowi załatwienia sprawy zakreślonemu ustawą o dostępie do informacji publicznej, ale i podstawowym terminom załatwienia sprawy administracyjnej wynikającym z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Na podstawie art. 201 § 1, art. 205 § 2 w związku z art. 54 § 3 p.p.s.a., stosowanego per analogiam, zasądzono w pkt 3 sentencji na rzecz strony skarżącej zwrot poniesionych przezeń kosztów postępowania sądowego, w kwocie równej sumie uiszczanego wpisu sądowego i niezbędnych kosztów postępowania strony reprezentowanej przez adwokata.

Na marginesie, biorąc pod rozwagę formułowany w odpowiedzi na skargę zarzut niedopuszczalności skargi wyjaśnić należy, iż skarga na bezczynność organu administracji publicznej w przedmiocie dostępu do informacji publicznej nie musi być poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej. Kodeks postępowania administracyjnego nie ma bowiem zastosowania do udostępnienia informacji publicznej, ponieważ ustawa zawiera odesłanie do stosowania tej ustawy jedynie w odniesieniu do decyzji o odmowie udzielenia informacji, nie zaś do czynności materialnotechnicznej polegającej na jej udzieleniu. Wykładnia językowa art. 52 § 3 p.p.s.a. (który określa warunki dopuszczalności wniesienia skargi) upoważnia do stwierdzenia, że przepis ten odnosi się do skarg na akty i czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4, a nie skarg na bezczynność w zakresie takich aktów i czynności. W sytuacji, gdy ustawodawca uzależnia

zaskarżenie bezczynności od wniesienia środka zaskarżenia, czyni to w sposób wyraźny, np. art. 37 k.p.a., art. 101a ust. 1 w związku z art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. nr 142, poz. 1591 ze zm.). Co zaś się tyczy bezczynności dotyczącej wniosku o udostępnienie informacji publicznej, przepisu takiego brak (por. wyrok NSA z dnia 24 maja 2006 r., sygn. akt I OSK 601/05; wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 marca 2006 r., sygn. akt II SAB/Wa 1/06 <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Powyższe przesądziło o dopuszczalności skargi w niniejszej sprawie.

